

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΙΜΙΤΖΗΣ

ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ, ΠΟΛΥ ΛΕΠΤΑ

Διαχρονικές και
ανατρεπτικές ιστορίες

mamaya

Επισκεφθείτε το site του βιβλίου:

www.2lepta.gr

Επικοινωνήστε με τον συγγραφέα
στα κοινωνικά δίκτυα και στο blog του:

 /AntoniSimitzis

 @AntoniSimitzis

Μπειτέ στο **www.mamaya.gr/newsletter** ή σκανάρετε
και είστε ένα «κλικ» από:

- Τα βιβλία μας
- Την επικοινωνία με τους συγγραφείς μας
- Τα δώρα μας
- Τις εκδηλώσεις μας
- Τα νέα για τον χώρο του βιβλίου

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΙΜΙΤΖΗΣ

Δύο λεπτά, πολύ λεπτά

Διαχρονικές και ανατρεπτικές ιστορίες

mamaya

Τα σκατά

«Η ερώτηση είναι», είπε ο ρήτορας· «τι μας περιμένει μετά τα δεύτερα σκατά;»

«Τα τρίτα!» φώναξε κάποιος από κάτω.

«Μα ναι, αν είναι τα τρίτα»· απάντησε σκεπτικά ο ρήτορας, «πάει καλά. Φανταστείτε όμως να έρθουνε πάλι τα πρώτα!»

Συμβαίνει πολύ συχνά

«Είχαμε γνωριστεί τρία-τέσσερα χρόνια πριν».

«Για να δείτε αν ταιριάζετε και λοιπά».

«Φυσικά...»

«Και είδατε ότι ταιριάζετε και παντρευτήκατε».

«Όχι! Δεν ταιριάζαμε καθόλου!»

«Και χωρίσατε».

«Όχι! Και παντρευτήκαμε!»

Είναι μεγάλο πρόβλημα, αλλά δεν έχει και καλύτερο!

«Ήτανε μια εποχή», είπε στενοχωρημένος, «που δεν είχα ιδέα από πολιτική, που δε μίλαγα ποτέ γι' αυτή και περνούσα θαύμα!»

«Σε κάθε εποχή», του απαντήσανε, «όσο πιο πολλοί είναι αυτοί που δεν έχουνε ιδέα από πολιτική, τόσο περισσότεροι είναι εκείνοι που περνάνε άσκημα!»

«Ναι, ναι... αυτό κατάλαβα. Αλλά είδα επίσης πως όσο πιο πολλοί ασχολούνται με την πολιτική, τόσο χειρότερα γίνονται τα πράγματα! Οι φοιτητές, για παράδειγμα, και οι μαθητές ακόμη, αντί να βρίσκονται στις θέσεις τους, να μορφώνονται, για να μπορέσουνε μετά με ισχύ και γνώση να καλυτερέψουνε το κράτος μας για το οποίο διαμαρτύρονται, βρίσκονται επί μήνες έξω στους δρόμους, μένοντας αγράμματοι, διεκδικώντας πράγματα πριν την ώρα τους! Και επίσης δεν σκέφτονται τουλάχιστον ότι οι γονείς πληρώνουν φόρους για να είναι αυτοί στις αίθουσες διδασκαλίας, ώστε να μορφώνονται, για να μπορέσουν ύστερα να οργανώσουνε καλύτερα το κράτος και να μην αναγκάζονται οι φοιτητές και οι μαθητές να βρίσκονται στους δρόμους...»

«Κοίτα, έτσι είναι η Δημοκρατία... Καλύτερο δεν έχει. Τα αφεντικά θα εκμεταλλεύονται όσο μπορούν τους εργαζόμενους κι οι εργαζόμενοι θα διαμαρτύρονται με συλλαλητήρια και διαδηλώσεις για να τους φρενάρουν...»

«Αυτό θεωρητικά είναι καλό, αλλά και οι συνδικαλιστές είναι κι

αυτοί εντάξει ή είναι μια ευκαιρία να γίνουν ύστερα αφεντικά, που θα εκμεταλλεύονται εκείνους που πριν τους αναδείξανε;»

«Είναι κι αυτό αλήθεια, αλλά έτσι είναι η Δημοκρατία... Οι δικαστές θα δικάζουνε τους άτιμους, οι πολιτικοί θα ψηφίζουνε νόμους που ευνοούν τους ίδιους που τους ψήφισαν, εκμεταλλεύόμενοι τους ψηφοφόρους τους που τους κάνουν κυβερνήτες! Η αντιπολίτευση θα στηλιτεύει την κυβέρνηση ώσπου να γίνει και αυτή κυβέρνηση και να κάνει ό,τι και η προηγούμενη, ενώ η καινούργια αντιπολίτευση, δηλαδή η παλιά κυβέρνηση, θα κατηγορεί τη νέα για ό,τι έκανε κι εκείνη πριν...»

«Και τους δικαστές ποιος τους ελέγχει;»

«Άσ' τα! Δικαστές και Εκκλησία αυτοελέγχονται!»

«Και είναι αυτό σωστό;»

«Όχι, αλλά έτσι είναι η Δημοκρατία, και καλύτερο δεν έχει! Όποιος αρπάξει, ό,τι αρπάξει, με το φόβο κάποιας τιμωρίας, που μερικές φορές είναι και πολύ βαριά και πολύ εξευτελιστική!»

«Μόνο σε μας συμβαίνει ή και αλλού;»

«Και παντού αλλού, όσο πλούσιοι ή και φτωχοί αν είναι, όποια θέση και αν κατέχουν, από κυβερνήτες και βασιλιάδες, ίσαμε ζητιάνους του δρόμου, σε μια Δημοκρατία, όσοι ευκαιρούν “το πράττουν”!... Αλλά αυτή είναι η Δημοκρατία, και πιο καλό δεν έχει... Όλοι εξαπατούν και όλοι πάσχουν... Αυτός είναι ο άνθρωπος, και πιο πάνω δεν έχει...»

«Κι εγώ τώρα τι να κάνω;»

«Να παραμένεις δημοκράτης, κι απ' αυτό δεν έχει άλλο καλύτερο!»

Ξεκάθαρα πράγματα

Για νοίκι θέλετε τόσα.

Για φαγητό άλλα τόσα κι άλλα τόσα.

Για κίνηση ως τη δουλειά και ντύσιμο τόσα.

Για σπίτι κ.λπ. χρειάζεστε πάλι άλλα τόσα.

Δηλαδή, πώς τολμάτε κι αγαπιόσαστε;

Η πόρτα

Θυμάμαι από παιδί, πως όταν ήθελα «να το σκάσω», έφευγα από τη μικρή πόρτα του κήπου. Ήταν απόμερη και κάπως κρυμμένη. Αργότερα, όταν έγινα έφηβος, τη λάδωνα κιόλας, γιατί από εκεί πέρανα τις μικρές στην αποθήκη, από εκεί έβγαινα ολονυχτίς, γυρεύοντας πιο μεγάλους έρωτες...

Τη γυναίκα μου αργότερα ποτέ δεν την ενημέρωσα για την πορτούλα, ποτέ δεν της έδειξα το παλιό μου μυστικό, έτσι, από πρόληψη...

Παντρεύτηκα. Ήρθε η σειρά του γιου μου «να την κοπανάνει» από εκεί, και τον είδα μάλιστα μια μέρα που τη λάδωνε κιόλας!...

«Τι σύμπτωση!» είπα χαμογελώντας... Την επισκέφτηκα, την «επιθεώρησα», είχε μπει ειδικό αντισκωρικό λάδι στους σύρτες και τους μεντεσέδες... Ο τρόπος διαφυγής είχε προοδέψει κατά μια γενιά!

Μια μέρα που καθόμουν στην ταράτσα και απολάμβανα τον κήπο, βλέπω και την κόρη μας να βγαίνει με άνεση –και δήθεν αδιαφορία– από εκεί...

«Ωχ», έκανα. «Με τις αμαρτίες γονέων προοδεύουσι τέκνα!»

Κατεβαίνοντας στο σπίτι, η γυναίκα μου μου είπε πως «Η κόρη μας κάτι ετοιμάζει!» και ότι τη χάνει ανεξιχνίαστα πού και πού...

«Ε, δεν βαριέσαι», απάντησα, «είναι πλέον είκοσι χρονών... Δεν είναι; Εσύ πώς το κατάλαβες;»

«Την είδα να μπαινοβγαίνει συχνά από την πόρτα, και είδα επίσης πολύ περιποιημένη κάτω την αποθήκη! Δεν νομίζω πως είναι δουλειά του γιου μας... Αυτός βαριέται να σηκώσει το χέρι του!»

Ύστερα που το καλοσκέφτηκα, αναρωτήθηκα, πώς ήξερε η γυναίκα μου τι σημαίνει αυτή η πόρτα και η αποθήκη;

Δεν άργησε να βγει το διαζύγιό μας! Μαντεύετε κι εσείς «γιατί»... Είχαμε περάσει όλοι από την πόρτα!

Τι εξομολογήθηκε Εκείνος

Περπατούσαμε φιλοσοφώντας και ξαφνικά τον είδαμε να κάθεται σκεπτόμενος. Ήταν ο Θεός! Ο ίδιος ο Θεός!

«Εσύ είσαι;»

«Ναι», απάντησε.

«Και τι σκέφτεσαι;» του είπαμε.

«Νομίζω πως έκανα λάθος και λέω να ξαναφτιάξω τον κόσμο απ' την αρχή», μουρμούρισε αφοπλιστικά.

Τον ακούσαμε αποσβολωμένοι. Το είχαμε νιώσει, το χιούμορ του ήταν πάντα τραγικό!

Ο άνθρωπος, ο έρωτας, οι σχέσεις, η πολιτική, η κοινωνία είναι οι μεγάλοι πρωταγωνιστές σε αυτές τις μικρές ιστορίες.

Άλλοτε τόσο σύντομες, σαν αποστάγματα σοφίας, κι άλλοτε λίγο μεγαλύτερες, όσο ένα ρεαλιστικό παραμύθι.

Μερικές γράφτηκαν πριν από σαράντα χρόνια κι είναι σαν να μιλούν για το σήμερα.

Κάποιες άλλες γράφτηκαν σήμερα και είναι σαν να μιλούν για το χθες.

Όλες θα είναι το ίδιο επίκαιρες και αύριο.

www.mamaya.gr
e-mail: info@mamaya.gr

www.2lepta.gr

ISBN 978-618-81789-1-5

9 786188 178915

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10003